

вземе и отъ Драгостиновъ 16 франка, които ми той дължи, а азъ колкото е възможно по-скоро ще да му изпровода една или двѣ лири. Ако иска пѣсни, то съмъ готовъ и пѣсни да му изпровода. Нека ми се не сърди и да не ме сравнява съ Каравелова. Камата му е вземана отъ мене и се намира въ кучешки зжби (полицията), дѣто се намира и револверътъ, за който ви говорихъ да отидемъ съ бай Костаки да го вземемъ. Но тя не е изгубена и азъ скоро ще да я взема и ще да му я донеса. Моля ви се, бае Димитре, изпълнете молбата ми и пр.

Букурещъ, 18. януари 1876.

Вашъ приятель Хр. Ботйовъ“.

Изъ всѣки редъ на тие документи диша искренностита на поета, въ сѣка буква шурти кръвта на неговото сърдце —: въ едно писмо дава надежди, че всичко е тръгнало по медъ и масло, днесъ-утрѣ всичко ще се уреди като царски въпросъ; въ второ — протестъ, фалитъ, — въ трето пакъ отчаяни надежди.

Една изповѣдь за борбата на гения съ мизерията, една трагедия посрѣдъ буря отъ лишения, достойна за кисцата на художникътъ.

Ала всичко това, което е една истина, защото не може да бжде лъжа, всичко това, което буди жалость и съчувствие, у филистеритъ е будило, буди и въ наше врѣме радостъ и притворни клюки.

Злорадството е първия отличителенъ бѣлѣгъ на некултивираната човѣшка природа.

VII.

Ние сме въ края откакъ броимъ събитията изъ личния животъ на поета. Дѣйствително, трудно, за да не кажемъ—невъзможно е, да се дѣлятъ събитията, свързани съ кратко житие на нашия поетъ отъ неговата общественна дѣятелность. Ботйовъ е едно